

UZASADNIENIE

K. G. wystąpił przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z pozwem zatytułowanym „odwołanie”, w którym domagał się uchylenia nałożonej na niego w dniu 2 sierpnia 2018 r. kary pieniężnej. Podczas rozprawy sprecyzował, że domaga się ustalenia, że kara ta go nie obowiązuje (k. 47).

Swoje żądanie uzasadnił tym, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. w autobusie komunikacji zastępczej okazał do kontroli ważny bilet (...) za kwotę 3,40 zł oraz poinformował kontrolera, że chce dopłacić wymaganą należność do tego biletu, tak by łącznie uiszczony przez niego kwoty odpowiadały cenie biletu należnej na trasie W. U. – M.. Postępował w ten sposób wielokrotnie i kontrolerzy przyjmowali od niego dopłaty. Tego dnia, gdy wsiadał na przystanku W. U., nie mógł nabyć biletu kolejowego z braku kasy i automatu na stacji, jak również sprzedaży biletów nie prowadził kierowca autobusu. Z racji wieku i słabego wzroku nie był w stanie zakupić biletu przez Internet.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Wyjaśnił, że w autobusie linii, z której korzystał powód, możliwe było korzystanie z biletów (...) jednak tylko w granicach stref biletowych. Przystanek graniczny drugiej strefy (...) i strefy KM znajduje się na przystanku P. Os. (...). Podczas kontroli powód okazał bilet (...), który nie był honorowany na terenie Milanówka, będącego poza drugą strefą biletową (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z trwającą od 3 września 2017 r. modernizacją linii kolejowej W. W. – G., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: Koleje (...)) zorganizowały we własnym zakresie autobusowe linie zastępcze na powyższej trasie, w tym między innymi linię ZG od przystanku G. – W.. Autobusy tej linii w kierunku z W. do G. zatrzymywały się m. in. na przystankach (...), Os. (...) w P., w O., B. i M.. Pomiędzy przystankami (...) i Os. (...) w P. był też szereg przystanków pośrednich (okoliczności bezsporne, a nadto wykazane przez pismo z dnia 15 października 2016 r. – k. 37 – 39, wydruk informacji ze strony internetowej Kolei (...) – k. 40 – 45).

W związku z tymi pracami Koleje (...) zapewniły pasażerów, że przy przejazdach zastępczymi liniami obowiązuje taryfa biletowa Kolei (...). Wskazały jednocześnie, że od 3 września 2017 r. do odwołania, ze względu na zminimalizowanie pasażerom utrudnień w korzystaniu z usług (...) i dogodności dojazdów, będą obowiązywały szczegółowe zasady honorowania biletów KM i (...). I tak wyjaśniono, że w autobusach linii ZG będą honorowane wszystkie bilety (...) z uwzględnieniem stref biletowych. Zaznaczano przy tym, że przystanek graniczny II strefy biletowej (...) i strefy biletowej KM znajduje się na przystanku P. Os. (...). Pasażerów z biletami „kartonikowymi” (...), które nie zostały wcześniej skasowane, zobowiązano do ich skasowania przez trwałe napisanie na ich odwrocie daty i godziny rozpoczęcia przejazdu w formacie 24 – godzinnym. Dodatkowo – w zakresie przebiegu linii komunikacji zastępczej – odesłano pasażerów do rozkładów jazdy. Powyższe informacje znalazły się na stronie internetowej Kolei (...).com.pl/pl/modernizacja-linii-447 (dowód: pismo z dnia 15 października 2016 r. – k. 37 – 39, wydruk informacji ze strony internetowej Kolei (...) – k. 40 – 45).

W dniu 2 sierpnia 2018 r. ok. godziny 11:40 K. G. poruszał się autobusem ZG z kierunku W. w stronę G.. Wsiadł na przystanku (...), na którym nie istniały kasy biletowe ani automaty do zakupu biletów Kolei (...). Zmierzał w stronę Milanówka. W autobusie skasował bilet dwudziestominutowy (...) za kwotę 3,40 zł, obowiązujący w I i II strefie biletowej. Nie wysiadał na przystankach pośrednich, nie próbował kupić na nich biletu taryfy KM. Na odcinku między B. a M. poddano K. G. kontroli biletów. K. G. wyjaśnił kontrolerowi, że ma tylko bilet (...) i chce do niego dopłacić tak, by cena już skasowanego biletu i dopłata odpowiadały łącznie należności według taryfy KM (tj. kwocie 5,26 zł). Kontroler wskazał, że taka możliwość nie istnieje i nałożył na K. G. karę pieniężną (okoliczności bezsporne, a nadto wykazane kserokopiami biletów – k. 11, pismem z dnia 15 października 2016 r. – k. 37 – 39, wydrukiem informacji ze strony internetowej Kolei (...) – k. 40 – 45).

K. G. wniósł reklamację od powyższej kary, lecz Koleje (...) nie uwzględniły jej (dowód: reklamacja – k. 3, pismo z dnia 15 października 2018 r. – k. 37).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z wyżej wymienionych dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a również Sąd nie powziął w tym zakresie żadnych wątpliwości.

Ustaień faktycznych dokonano także na podstawie okoliczności, które nie były między stronami sporne (art. 229, 230 k.p.c.), zwłaszcza w odniesieniu do przebiegu trasy linii ZG, a także w zakresie wydarzeń z dnia 2 sierpnia 2018 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód wystąpił z powództwem o ustalenie, że nie istnieje jego zobowiązanie pieniężne wobec pozwanego z tytułu kary nałożonej na niego w dniu 2 sierpnia 2018 r. przez kontrolera biletów, działającego w imieniu pozwanego. Podstawę prawną tego powództwa stanowi przepis art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. O ile powód nie wyartykułował wprost żądania odpowiadającego redakcji art. 189 k.p.c., tak treść jego pism (k. 1 – 2, 3), jak również stanowisko wyrażone na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. (k. 47) wskazują jednoznacznie, że jego intencją było żądanie ustalenia, że zobowiązanie z tytułu nałożonej na niego kary nie istnieje.

Zasadność powództwa opartego na art. 189 k.p.c. zależy od spełnienia dwóch merytorycznych przesłanek: istnienia interesu prawnego oraz wykazania prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny albo prawo rzeczywiście istnieje/nie istnieje (tak: wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., sygn. akt II CKN 898/00, LEX nr 52613). Ciężar wykazania powyższych okoliczności, zgodnie z ogólnymi regułami (art. 6 k.c.) spoczywa na powodzie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a więc w przypadku powództwa opartego na art. 189 k.p.c. to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia interesu prawnego oraz wykazania prawdziwości twierdzeń o tym, że dany stosunek prawny albo prawo istnieje lub nie istnieje. Procesowy wyraz powyższej zasady zawiera art. 232 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z jego treści wynika, że podstawowym ciężarem procesowym spoczywającym na stronie powodowej, jest obowiązek przedstawienia dowodów potwierdzających zasadność zgłoszonych roszczeń. Powyższe regulacje, statuujące rozkład ciężaru dowodu w procesie cywilnym, przewidują zatem, że to na powodzie spoczywa obowiązek dostarczenia sądowi materiału dowodowego, na podstawie którego mógłby przekonać sąd o prawdziwości faktów uzasadniających żądanie. Jeśli tego nie uczyni, naraża się na przegranie procesu. Na gruncie art. 232 zd. 2 k.p.c. przyjmuje się, że tylko wyjątkowo Sąd może dopuścić dowód z urzędu, w szczególnych sytuacjach, takich jak ujawniona bezradność strony, trudne do przewyciężenia przez strony przeszkody w dostarczaniu dowodów (tak: wyrok SN z dnia 5 listopada 1997 r., sygn. akt III CKN 244/97, OSNC 188/3/52).

W ocenie Sądu powód posiadał interes prawny w wystąpieniu z niniejszym powództwem, skoro z treści przedłożonych przez niego pism wynika jednoznacznie, że między nim a pozwanym istnieje spór co do tego, czy karę pieniężną za przejazd z dnia 2 sierpnia 2018 r. nałożono na powoda zasadnie, a więc czy zobowiązanie pieniężne nałożone tą karą istnieje. Jak wynika z oświadczenia powoda na rozprawie (k.47v), obecnie nie toczy się przeciwko niemu postępowanie o zapłatę, w którym mógłby podnieść zarzut obronny, że powyższe zobowiązanie w rzeczywistości nie istnieje. Nie przysługuje mu jednocześnie dalej idące powództwo, w którym mógłby się domagać takiego ustalenia jako przesłanki rozstrzygnięcia. Stąd należało uznać, że K. G. ma interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w wystąpieniu z niniejszym powództwem.

Niemniej jednak w ocenie Sądu powód nie zdołał wykazać drugiej merytorycznej przesłanki rozstrzygnięcia, a więc tego, że zobowiązanie z tytułu nałożonej na niego przez pozwanego kary pieniężnej nie istnieje.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Zasady przewozu osób wykonywane odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników reguluje ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. 1984 Nr 53 poz. 272 z późn. zm.; dalej: Prawo przewozowe). Zgodnie z art. 16 ust. 1 tej ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Jednocześnie stosownie do art. 33a ust. 1 Prawa przewozowego przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego).

Zgodnie z art. 4 Prawa przewozowego przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1867, 1920 i 1954 oraz z 2017 r. poz. 60 i 730), mogą wydawać regulaminy określające warunki obsługi podróży, odprawy oraz przewozu osób i rzeczy. Jeśli zaś chodzi o sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu, to powyższą kwestię reguluje wydane w wykonaniu delegacji z art. 34a Prawa przewozowego Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U. 2005 Nr 14 poz. 117). Zgodnie z § 2 tego Rozporządzenia wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika, jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu.

Jednocześnie w wydanym na podstawie art. 4 Prawa przewozowego Regulaminie odprawy oraz przewozu osób, rzeczy i zwierząt przez (...), stanowiącym załącznik do Uchwały Nr 543/ (...) Zarządu Spółki (...) sp. z o.o. z dnia 28 grudnia 2011 r. wskazano, że za podróżnego bez ważnego dokumentu przewozu uważa się m. in. podróżnego, który podczas kontroli w pociągu: nie okazał biletu na przejazd lub dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego przejazdu i/albo dokumentu poświadczającego uprawnienie do korzystania z biletu ulgowego (§ 16 ust. 1 pkt 1). Przy ustalaniu należności za przejazd/przewóz bez ważnego dokumentu przewozu pobiera się: opłatę taryfową za przejazd – od stacji wyjazdu wskazanej na nieważnym bilecie albo od stacji wyjazdu pociągu (w przypadku braku biletu i braku możliwości ustalenia stacji rozpoczęcia przejazdu) – do stacji wskazanej przez podróżnego, znajdującej się w obszarze działania KM nie dalej jednak jak do ostatniej stacji dowolnej linii obsługiwanej przez pociągi KM oraz 40% opłaty dodatkowej ustalonej na podstawie w./w. rozporządzenia z dnia 20.01.2005 r. (§ 16 ust. 2). W niniejszej sprawie powód poruszał się pojazdem autobusowym linii zastępczej, organizowanym przez Koleje (...), więc powyższe zasady znajdują w pełni zastosowanie.

Zatem w niniejszej sprawie powód, domagając się ustalenia nieistnienia zobowiązania z tytułu nałożonej kary pieniężnej, winien udowodnić, że podczas kontroli w dniu 2 sierpnia 2018 r. okazał ważny bilet na przejazd, uprawniający go do poruszania się pojazdem linii zastępczej ZG, organizowanym przez pozwanego i to biletem obowiązującym i honorowanym na całej pokonywanej przez niego trasie. Tymczasem powód nie wykazał tej okoliczności.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Prawa przewozowego przewoźnik jest obowiązany podać do publicznej wiadomości, w sposób zwyczajowo przyjęty, ustalone lub stosowane przez niego taryfy lub cenniki. Każdy przewoźnik ustala we własnym zakresie stosowane taryfy i cenniki. Tak też uczyniły Koleje (...) w załącznik do Uchwały Nr 334/ (...) Zarządu (...) sp. z o.o. z dnia 7 sierpnia 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością - Taryfa Przewozowa (...) zawierająca postanowienia taryfowe o przewozie osób, rzeczy i zwierząt oraz oferty specjalne obowiązujące w pociągach uruchamianych przez (...) sp. z o.o.

Niemniej jednak, w ramach współpracy, niektórzy przewoźnicy honorują wzajemnie bilety wydawane według swojej taryfy. I tak na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych pomiędzy Zarządem (...) W.

a Kolejami (...) i (...) w sprawie realizacji usług przewozowych środkami transportu zbiorowego honorowane są bilety (...). Taka umowa obowiązuje również obecnie. Na jej mocy bilety (...) obowiązują również w środkach przejazdu organizowanych przez (...). Bilety (...) objęte ofertą „Wspólny Bilet (...) - (...)” to bilety okresowe, poczynając od dobowych do dziewięćdziesięciodniowych oraz bilety seniora oraz bilety dla dzieci z rodzin posiadających troje dzieci. Bilety czasowe obowiązujące przez krócej niż dobę nie są objęte tą ofertą, z wyjątkiem połączeń lotniskowych. Jeżeli chodzi o zasięg przestrzenny tej oferty, to „Wspólny Bilet (...) - (...)” obowiązuje pomiędzy wszystkimi stacjami i przystankami osobowymi znajdującymi się w pierwszej strefie taryfowej (...) na podstawie biletów ważnych w pierwszej strefie biletowej na obszarze (...) W. oraz na odcinkach leżących w drugiej strefie biletowej (...): W. U. P., W. G. – P., W. C. – L. P., W. C. – L. P., (...), W. Z.-W. – Z., W. M. – Z., W. F. – Ś., W. J. – Z.. Zasady „Wspólnego Biletu (...) - (...)” są podane do publicznej wiadomości w Internecie oraz komunikatach przewoźników w poszczególnych pojazdach, stąd na obszarze (...) W. i gmin sąsiednich zasady te są wiedzą powszechną.

W niniejszej sprawie, w związku z modernizacją odcinka W. W. – G., Koleje (...) zapewniły komunikację zastępczą, m. in. w postaci autobusów linii ZG i uczyniły przyrzeczenie, że będą honorowały bilety (...) wszystkich rodzajów (a więc nie tylko objęte w/w. porozumieniem) w autobusach tej linii z uwzględnieniem stref biletowych. W komunikacie na k. 43 wyraźnie zaznaczono, że przystankiem granicznym II strefy biletowej (...) i strefy biletowej KM jest przystanek P. Os. (...). Te szczególne reguły na czas modernizacji polegały na tym, że spośród biletów (...) miały honorować nie tylko bilety dobowe w/w, lecz także bilety na krótszy okres. Jeżeli zaś chodzi o zasięg przestrzenny honorowania biletów taryfy (...), cały czas taryfa ta obowiązywała do przystanku w P.. Na dalszej trasie w kierunku G. konieczny był bilet KM. Powód powyższych zasad nie podważał. Sam wskazał, że miał świadomość obowiązywania innej taryfy na pokonywanym przez niego odcinku, lecz chciał dopłacić do biletu według taryfy (...), tak by łączna należność odpowiadała kwocie, jaką należy uiścić za bilet taryfy KM.

Tymczasem żaden z przepisów Regulaminu czy innych aktów wydanych przez pozwanego nie zezwala na takie działanie i nie przewiduje, że dopłata do biletu (...) będzie skutkowałą posiadaniem ważnego dokumentu przewozu. Każdy przewoźnik posiada swoją taryfę oraz wydaje we własnym zakresie bilety uprawniające do przewozu. Odstępstwo od tej zasady leży w wyłącznej gestii danego przewoźnika. Pozwany wraz z Zarządem (...) zawarł porozumienie, w ramach którego w ograniczonym zakresie są honorowane bilety (...) podczas przewozu organizowanego przez Koleje (...). Posługiwanie się przez pozwanego biletem (...) poza drugą strefą biletową (...) nie mieściło się w ramach tego porozumienia.

Wyżej powołany Regulamin Kolei (...) w § 6 dopuszcza możliwość zmiany umowy przewozu, lecz regulacja ta ma zastosowanie zgodne z zakresem regulacji całego Regulaminu, a więc w ramach taryfy KM. Poza tym – nawet jeżeli uznać, że można ją zastosować do przypadków honorowania biletów (...) – to powód nie dopełnił wymogów wynikających z tego paragrafu. Otóż w § 6 ust. 3 wskazano, że w przypadku zmiany umowy przewozu, z tytułu której KM przysługuje wyższa należność za przewóz, podróżny powinien dopłacić różnicę należności w punkcie odprawy, przed rozpoczęciem przejazdu. Jednocześnie

zgodnie z § 6 ust. 4 po rozpoczęciu przejazdu podróżny może zmienić umowę przewozu w zakresie określonym w ust. 3, dopłacając różnicę należności kierownikowi pociągu/konduktorowi, pod warunkiem, że zgłosi zamiar zmiany najpóźniej na ostatniej stacji zatrzymania pociągu, poprzedzającej stację, od której ma nastąpić zmiana. W przeciwnym razie podróżny jest traktowany jak osoba jadąca bez ważnego biletu. W niniejszej sprawie chęć kontynuowania podróży została zasygnalizowana już w czasie, gdy powód nie miał ważnego biletu. Tymczasem cel tej regulacji jest jasny, by podróżni w każdym przypadku uiszczali wymagane należności, a nie tylko w sytuacjach, gdy zostaną poddani kontroli.

Powód miał pełną świadomość tego, jaka taryfa obowiązuje na pokonywanej przez niego trasie. Sam wskazał, że zamierzał kupić właściwy bilet na przystanku w U., lecz nie było tam kasy biletowej ani automatu do zakupu biletów, stąd poprzestał na bilecie (...), a resztę należności chciał dopłacić podczas kontroli.

W ocenie Sądu brak miejsca do zakupu biletu taryfy KM na przystanku, na którym wsiadał powód, nie zwalniał go z obowiązku zakupu właściwego biletu na dalszych przystankach. Powód sam potwierdził, że pomiędzy przystankiem, na którym wsiadał, a przystankiem stanowiącym granicę strefy biletowej (...) był szereg postojów, podobnie jak na dalszej trasie aż do momentu, w którym został poddany kontroli. Na żadnym z nich nie próbował kupić prawidłowego dokumentu przewozu według taryfy KM.

W tym miejscu należy przyznać rację powodowi, że na przystanku w U. pozwany nie dopełnił wymogów Rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym, wbrew temu co pozwany wskazał w odpowiedzi na reklamację (k. 37). Zgodnie z art. 9 ust. 1 Rozporządzenia przedsiębiorstwa kolejowe dystrybuują wśród pasażerów bilety za pośrednictwem przynajmniej jednego z następujących sposobów sprzedaży: a) w kasach biletowych lub w automatach biletowych; b) za pośrednictwem telefonu, Internetu lub jakichkolwiek innych, powszechnie dostępnych technologii informacyjnych; c) w pociągach. Jednocześnie zgodnie z art. 9 ust. 2 Rozporządzenia przedsiębiorstwa kolejowe w ramach umów o świadczenie usług publicznych rozprowadzają bilety w przynajmniej jeden z następujących sposobów: a) w kasach biletowych lub w automatach biletowych; b) w pociągach. Tymczasem Koleje (...) łączy z Województwem (...) umowa ramowa nr 4/KM/Ni.IT.I/09 o świadczenie usług publicznych w zakresie wykonywania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich na obszarze województwa (...) w piętnastu kolejnych latach, tj. w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2024 r. Stąd pozwany nie mógł tylko poprzestać na zapewnieniu zakupu biletu w jeden ze sposobów określonych w art. 9 ust. 1 w./w. Rozporządzenia, lecz powinien umożliwić zakup w kasie biletowej, automacie biletowym lub pojeździe. Niemniej jednak ta okoliczność w ocenie Sądu usprawiedliwiałaby przejazd powoda pomiędzy stacją na której wsiadł, niewyposażoną w kasę biletową, czy automat biletowy, do najbliższej stacji, gdzie był możliwy zakup biletów w jeden z tych sposobów. Tymczasem powód nie dokonał żadnych aktów staranności, by na trasie autobusu linii zastępczej taki bilet zakupić, mimo, że sam wyjaśnił, iż pomiędzy stacją początkową a miejscem, w którym został poddany kontroli, było szereg przystanków. Jednocześnie powód nie wykazał, by zakup ważnego biletu nie był możliwy na żadnym z tych przystanków.

Jeśli zaś chodzi o twierdzenia powoda, że chciał dopłacić resztę należności podczas kontroli, sugerując się udzieloną mu kiedyś radą przez jednego z kontrolerów, to w żaden sposób nie wykazał, by istotnie udzielono mu takiej informacji. Nie podał nawet ogólnych, przybliżonych danych kontroli, podczas której uzyskał takie informacje, chociaż podczas rozprawy w dniu 21 maja 2019 r. Sąd go o to dopytywał. Tymczasem jeśli to powód twierdzi, że jego żądanie powinno zostać uwzględnione właśnie z uwagi na sugerowanie się błędnym komunikatem w sprawie zakupu biletu, to powinien powyższe udowodnić zgodnie z ogólnymi regułami (art. 6 k.c.).

Mając na uwadze wszystko powyższe, uznając, że powód nie wykazał, by podczas kontroli w dniu 2 sierpnia 2019 r. posiadał ważny bilet przewozu na trasie autobusu ZG pomiędzy B. a M., powództwo na podstawie art. 189 k.p.c. należało oddalić.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążając nimi powoda, mimo przegrania przez niego sprawy. Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zaszyły szczególne okoliczności przemawiające za zastosowaniem powyższego przepisu. W ocenie Sądu zamieszanie związane z remontem odcinka trasy W. – G. i związane z tym zmiany zasad honorowania biletów, mogły wywołać dezorientację pasażerów. Ponadto to pozwany nie dopełnił wymogów z art. 9 ust. 2 w./w. rozporządzenia nr 1371/2007, nie zapewniając właściwego punktu sprzedaży biletów na przystanku, na którym powód rozpoczął podróż. Powód chciał wówczas kupić bilet taryfy KM, lecz brak kasy biletowej i biletomatu mu to uniemożliwił. Jednocześnie z racji wieku i problemów ze wzrokiem nie był w stanie nabyć biletu przez Internet. Tym samym mógł żywić błędne, aczkolwiek w pewnym stopniu usprawiedliwione, przekonanie co do

zasadności swojego powództwa. Sąd Sąd uznała zasadne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w oparciu o art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze wszystko powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

(...) Aleksandra Leleniewska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

W., dnia 3 czerwca 2019 r.

(...) Aleksandra Leleniewska